

LIBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1

București, România

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Editor: Radu Prodan

Corectura: Issabela Cotelin

Coperta: Robert Adrian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROȘU, MARIANA

Nuanțe / Mariana Roșu. - București : SIONO Editura, 2026

ISBN 978-630-6509-92-8

821.135.1

Mariana Roșu

NUANȚE

SIONO
EDITURA
București, 2026

CUPRINS:

Introducere	7
Blue Mountains	9
Sydney	40
Alice Springs	56
Queensland	96
Darwin	120
Adelaide	146
Western Australia	174
Noua Zeelandă	193
Tasmania	216

Blue Mountains

Am întors capul privind în urmă îngrozită, încercând să găsesc o scăpare, o posibilă potecuță laterală a traseului dintre cele *Three Sisters* și Cascada din Katoomba.

Bush, numai *bush*, pădure de eucalipti, mărăci-nișuri și ierburi înalte care pot ascunde păianjeni otrăvitori, șerpi și alte viețuitoare periculoase din zonă.

Am zărit la una dintre cotituri, în urma mea, un tânăr suspect, grăbindu-se să mă ajungă.

Grupul de turiști din fața mea se îndepărtase destul de mult și chiar dacă țipam nu mă mai auzeau, numai ecoul văii Jamison îmi putea fi de ajutor.

În timp ce contemplan cele *Three Sisters*, aceste senzaționale și simbolice vârfuri alăturate ale Munților Albaștri, la mai puțin de două ore de Sydney, înainte de a mă angaja pe acest traseu, am zărit un tânăr de statură mijlocie, cu o controversată mimică, un *poker-face*, privind insistent persoanele singure, fixându-le, devorându-le din priviri. Priviri glaciale, sadice, venite dintr-un corp tânăr, athletic.

Purtând blugi clasici bleumarin, un pulover negru, o eșarfă roșie și un rucsac roșu-bordo, a ridicat capul și m-a privit. Încălțăminte sport era plină de noroi, unde îl găsisese oare? Iar mâinile le ținea strânse, ca și când ascundea ceva în pumni și palme, fie și gânduri ciudate.

Am încercat să nu-i întâlnesc privirile, așa auzisem eu, să nu schimbi o privire sau un zâmbet cu o persoană suspectă.

În urma mea, tânărul mergea cu pași repezi.

S-a terminat! mi-am spus, *am venit în Blue Mountains să mă relaxez și nu mă voi mai întoarce niciodată acasă.*

Ce nebunie! Puteam foarte bine să rămân la Sydney și să mă plimb pe malul oceanului. Trebuia să iau o decizie urgent, până nu mă ajunge, îmi era teamă de mâinile acelea strânse, care să se desfășoare în fața corpului meu!

Am grăbit pașii, am scos eșarfa de la gât și am înnodat-o la cureaua gentuței.

Nu mai am nicio scăpare, mi-am spus privind în față, în spate, mă îndepărtasem prea mult, nicio altă persoană în zare, iar în jos, în dreapta mea, eucaliptii erau mai rari, delimitând un luminiș linear între ei.

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am făcut vânt în jos, alunecând printre copaci, izbindu-mă de pietre și stânci, răbindu-mi fața de la ierburile înalte și mai ales spatele și brațele, victime a tot ceea ce întâlneau în cale.

Nu realizez cât timp și ce distanță parcursesem, la un moment dat mi-am pierdut cunoștința și, când m-am trezit, mai aveam încă gentuța pe care o agățasem cu eșarfa de centura blugilor.

Mi-am simțit mâinile și fața însângerate, umărul

drept ieșit din articulație, cu dureri enorme, spatele, fesele și picioarele îmi provocau dureri vii. Eram singură pe fundul văii, la marginea râulețului ce se prelingea spre vest. Nu mă puteam ridica, sufeream în tăcere, privind cerul, respirând aerul impregnat în uleiurile de eucalipt.

La umărul drept durerile deveniseră atroce, puloverul și tricoul se ridicaseră, se deșiraseră, iar pielea de pe spate era jupuită, o simțeam ca pe o arsură întinsă, părul se agățase de piedicile întâlnite și era smuls deasupra urechii drepte, iar partea superioară a pavilionului ei era pierdută undeva pe traseu.

Când mi-am mai revenit, am atins cu mâna stângă urechea dreaptă și, în loc să plâng, am zâmbit complice la gândul celui pe care îl admiram încă din copilărie, maestrul culorii galbene, Vincent van Gogh, cu tragedia lui. Deși în dureri teribile, am început să-mi mișc părți ale corpului, iar cu mâna stângă, târându-mă spre râu, am reușit să aduc apă în podul palmei, încet, încet, cu mișcări repetitive, să-mi ud buzele și să-mi spăl fața.

Închideam și deschideam ochii destul de des, iar când am auzit un zgomot de frunze, un fâșiit venind dinspre picioare, mi-am spus: *Sunt încă în viață! Brown Snake este însă pe aproape. Sau poate Tiger Snake?*

Am închis ochii din nou, rămânând nemișcată, așteptând să văd ce se întâmplă, zgomotul însă a încetat, iar când mi-am îndreptat privirea spre râu, pe una dintre pietre stătea nemișcată o șopărlă enormă, de 15-20 centimetri, scăldându-se în lumina

primelor raze de soare.

E dimineată! mi-am spus. Când am ajuns în acest loc?! Am rămas în pădure peste noapte?

Memoria a început să-mi revină, iar durerile mă imobilizau.

Trebuie să mă ridic! Oare nu trece nimeni pe aici?

Tot cu mâna stângă am tras gentuța de sub mine și, dacă eram norocoasă și telefonul nu s-a pierdut, voi putea să sun urgențele.

O bucurie imensă m-a cuprins când am descoperit mobilul; era însă descărcat! Singura mea șansă era ca cineva să mă descopere, să-mi adun puterile și să cer ajutor.

Deodată totul s-a întunecat, speranța de a fi salvată a dispărut când mi-am amintit cum mi-am dat drumul spre vale, ca să scap de cel care mă urmărea.

Nu, nu pot să cer ajutor, dacă el este pe undeva, pe aproape, totul se va sfârși!

Poate mă crede rănită sau fără viață, poate s-a îndepărtat din această zonă, să nu fie acuzat de ceva.

Oare cineva din familie a încercat să mă contacteze și să mă dea dispărută? Sau poate cei de la hotel au remarcat absența mea?

Punându-mi astfel de întrebări, mi-am dat seama că, pe lângă durerile tot mai vii, îmi era foame!

Setea mi-o astâmpărasem cu picăturile de apă aduse în gropița mâinii stângi. În gentuță am găsit un pachetel de biscuiți luați de la hotel, cu care mi-am astâmpărat foamea pentru moment... Și iarăși câteva picături de apă... Spălându-mi fața, mi-am dat seama cât era de însângărată, așa că am

continuat să o curăț și să rămân cât mai mult trează.

Am privit șopârla de pe aceeași piatră, își întorsese capul într-o parte, medita! Avea abdomenul albicios și niște dungi longitudinale mai închise la culoare pe un fond castaniu, cu reflexe portocalii în soare. Oare ce gândea privind-mă? Era decisă să mă păzească, să mă protejeze de alte reptile? I-am zâmbit! Oricum, simt o oarecare protecție în preajma ei!

O voi numi Hope, ca pe speranța de viață pe care o am.

Gândește! Reflectează? Ce poți face? Trebuie să te ridici fără să gemi! Oare coloana vertebrală este lezată?

Trebuie să mișc picioarele, să văd ce se întâmplă... și... Doamne ajută! Cu greutate și mari dureri am mișcat picioarele, le-am flexat și relaxat, le-am întins incomplet.

Noroc cu blugii groși, care mi-au apărut pielea de pe picioare și fese! Spatele însă este rănit, îl simt cum mă arde.

Este pericol de infecție, trebuie să mă întorc pe o parte, iar umărul drept e luxat și foarte dureros. Mi-am amintit cum la sat, într-o zi, un vecin și-a luxat umărul și țipa de durere. Eram studentă pe atunci și totuși, așteptând salvarea care nu mai venea, am vrut să-l ajut cu comprimate anti-durere mai întâi, apoi cu o manevră de reducere a luxației, am pus călcâiul stâng în axila lui, am tras de braț rotind-l în jurul articulației, fixându-l până la următorul țipăt. A fost impresionant pentru el, însă un necesar gest pentru mine.

Cu mare efort, m-am întors cât mai mult pe partea stângă, ghemuindu-mă din cauza frigului care se simțea din ce în ce mai tare, ridicând pe cât posibil genunchii inflamați și îndurerați. Cu spatele descoperit, mi-am zis că va fi mai bine să-l expun la aerul rece decât să-l țin pe crengi și frunze și mai știu eu ce se mai poate ascunde printre ele.

Din nou am adus apă, să-mi astâmpăr setea, am smuls apoi câteva fire de iarbă și am început să le mestec. Deși în Australia e bine să nu guști nimic din ce nu cunoști în natură, fiind atâtea frunze și fructe otrăvitoare, este recomandat să te abții. Dar am ales!

Un copac uscat, un eucalipt smuls din rădăcini de un prealabil vânt puternic, sălășluia un pic mai departe în stânga mea, iar locul lui gol lăsa să pătrundă câteva raze de soare. Altele se reflectau de la apa râului. M-am târât spre lumină, nu prea mult însă, deoarece posibilitatea unei alte reptile în soare și sub copac era o realitate, ci doar atâta cât să pot pune mobilul în plină lumină solară, gândindu-mă că se poate activa bateria, un pic măcar, să pot forma 000, Urgențele.

Razele soarelui mi-au adus un pic de putere și optimism. Încercam să-mi înec gemetele de durere și, ca o cămilă, mestecam firele de iarbă ce reușisem să le smulg și câteva mini-margarete ca desert.

Cum pot să ies din această situație fără să mă pot ridica? mă întrebam. De ce nu trece nimeni prin apropiere? Nu voi putea rezista prea mult, îmi tot repetam. Trebuia să rămân cât mai mult trează, să înving frigul care mă măcina.

Și astfel mi-am îndreptat gândurile spre Antarctica, cea mai rece, băntuită de vânturi și înaltă insulă-continent, cu temperaturi atât de scăzute, depășind -35, -40°C. Aici era totuși cald! Iluzii!

Mă imaginam plimbându-mă sub stratul de mai mult de un kilometru de gheață în *Lost City of Atlantis*, cu un relief variat de munți și văi modelate de anticele râuri. M-am oprit astfel în fața cascadei izvorâte din Glaciarul Taylor, numită Blood Fall, cu apă de un roșu viu și unic, datorită sărurilor bogate în fier și expuse la oxigenul atmosferic.

Am dus mana stângă la spate și era plină de sânge, la fel ca apele cascadei visate. Un grup de pinguini micuți de statură, Chinstrap, cu o bandă neagră sub cioc, s-au apropiat de mine: ce bucurie! Aiuream! Și, cum toate direcțiile din Antarctica vizează nordul, așa vizam și eu urcatul până la marginea văii, ca singura direcție în securitate.

În afara imensei și gingașei șopârle, care continua să se scalde în lumina și căldura solară, a ciripitului câtorva păsări în depărtare, foșnetului frunzelor de toamnă târzie și plesniturilor unor crenguțe uscate în adierea vântului, nimic altceva.

Ohh! Păianjenii și alte insecte periculoase, uitasem de ele.

Îmi doream atât de mult o plăpumioară, o dună, o simplă cuvertură, să-mi învelesc spatele... Visam!

Am încercat să ridic tot mai mult genunchii la piept, nu am reușit însă, erau atât de inflamați, pe punctul de a ieși din blugii deșirați pe alocuri.

În depărtare am auzit voci, voiam să țip, dar nu am avut energie decât să scot un pumn de iarbă mestecată, pe care nu puteam s-o înghit.

Vocile se estompau din ce în ce mai mult, până când nu s-au mai auzit deloc. Imposibil! Nu am cum să supraviețuiesc, am încercat să-mi amintesc rugăciuni, poeme, poezioare de când eram copil, cântecele cu care îmi adormeam copii, nu reușeam însă să țin firul amintirilor...

Deodată... îl zăresc pe celălalt mal al râului, la oarecare depărtare, pe băiatul care mă înfricoșase, însoțit de o tânără asiatică, plină de viață, amuzându-se zgomotos.

Probabil am greșit, mi-am spus, am exagerat cu frica și anxietatea mea și uite în ce hal am ajuns! Am să le cer ajutor!

Și, când mă pregăteam să reacționez, l-am zărit luându-și fularul roșu de la gât, răsucindu-l, ținându-l cu amândouă mâinile și rămânând puțin în urma ei, continuând să înainteze printre eucalipti. Un geamăt, un țipăt înăbușit, contrastând cu imaginea de voie bună de acum câteva momente, o dispariție subită a cuplului, cu reapariția lui purtând acel fular, nuanța însângerată, tot cu amândouă mâinile, continuând să păstreze în mintea lui bolnavă cât mai îndelung acel moment de sadism.

L-am zărit zâmbind apoi ca și când a realizat ceva cu succes, privind în jur și înaintând spre cascadă. Am înlemnit, încercând să-mi țin până și

respirația, deși în mod evident se îndepărta de mine. Am fost norocoasă, pot spune, că nu m-a zărit și nu am cerut ajutor!

Destul de des, grupuri de turiști explorau Jamison Valley, iar acum nu se aventurează nimeni, nici măcar *the rangers*, să caute persoane răătăcite.

Familia mea va reacționa când va realiza că sunt dispărută. Sau poate personalul de la hotel?! Era un gând ce îmi revenea.

Ce s-a întâmplat cu tânăra asiatică? A luat-o pe un alt drum? A fost ucisă, strangulată?

Oricum nu puteam face nimic decât să aștept! Era bine totuși că mai aveam momente de luciditate și mi-am înăbușit durerile corporale.

O pereche de Lorikeets mici, verzi-portocalii, s-a oprit pe o piatră din mijlocul râului, să bea apă. Se aplecau în mod evlavios, își umpleau cioculețele arcuite cu numai o picătură de apă și apoi își ridicau gâturile, să o înghită. Un adevărat ritual, care chiar și în acel moment m-a încântat.

Voiam să rămân trează cât mai mult, îmi era frică de întuneric, iar frigul de afară mă măcina. Nu se mai auzea nimic în jur, în afară de zgomotele și cântecul naturii. Tremuram cu tot corpul, pământul devenise rece odată cu înserarea, ceea ce accentua durerile.

Oare câte nopți și zile am fost inconștientă și am răzbit prin frigul de aici? Am încercat să mă ridic pe cotul stâng, a fost în zadar, trebuia să rămân pe spate, îl încălzeam cu frunzele, care, deși căzute, mai păstrau căldura din timpul zilei. Nu mă mai gândeam la infecție! Privind cerul presărat cu stele,